

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΓΑΛΑΝΗΣ
& ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΟΥ-ΓΑΛΑΝΗ**

**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**

Ιωάννινα 2001

Γεώργιος Ν. Γαλάνης¹
Σταυρούλα Τριανταφυλλίδου - Γαλάνη²

Τρομοκρατία και ανθρώπινα δικαιώματα

Περίληψη

Στην εργασία μας αυτή πραγματευόμαστε το θέμα της τρομοκρατίας και το πόσο αυτή χρησιμοποιείται μετά τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου κυρίως για να μειωθούν οι ανθρώπινες ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Επίσης πως τα τελευταία χρόνια οι κυβερνήσεις και οι οικονομικά ισχυροί χρησιμοποιούν επιστημονικά μέσα και ειδικούς επιστήμονες για να μελετήσουν τις στάσεις των ανθρώπων και έτσι να καταφέρουν να τις χειραγωγήσουν με το φόβο των τρομοκρατικών χτυπημάτων. Επιπλέον αναφερόμαστε στο γεγονός ότι οι οικονομικά ισχυροί και οι κυβερνήσεις χρηματοδοτούν και διοργανώνουν συνέδρια και σεμινάρια στα οποία διατυπώνουν και επίσημα της απόψεις τους για την τρομοκρατία, ενώ παράλληλα οργανώνουν και στρατόπεδα εκπαίδευσης τρομοκρατών. Ακόμη γίνεται μνεία της κρατικής βίας η οποία επιβάλλεται μέσω της αστυνομίας, των μυστικών υπηρεσιών και του στρατού. Στο ρόλο που παίζουν τα ΜΜΕ κυρίως με τον τρόπο που παρουσιάζουν τα εργατικά κινήματα και τις αντιδράσεις εναντίον της παγκοσμιοποίησης. Στη συνέχεια αναφερόμαστε σε χώρες οι οποίες παίρνοντας αφορμή από τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου ψήφισαν νόμους με τους οποίους περιορίζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα με το πρόσχημα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας. Τέλος στο ρόλο που παίζουν οι ΗΠΑ στη νέα τάξη πραγμάτων καθώς και η στάση και τις ενέργειες της ΕΕ.

Terrorismus und Menschenrechte

Zusammenfassung

In der vorliegenden Arbeit wird das Thema des Terrorismus und wie dieser nach den Terroranschlägen am 11 September 2001 um die Verminderung der menschlichen Freiheit benutzt wird, behandelt. Es wird ebenfalls untersucht, wie die letzten Jahre die Regierungen und die finanziell Mächtige wissenschaftliche Mittel und Fachleute benutzen, um die Einstellungen der Menschen zu untersuchen und so diese mit der Angst der Terroranschläge an der Hand zu führen. Ebenfalls wird dargestellt, dass die finanziell Mächtige und die Regierungen Sitzungen und Seminare finanzieren und veranstalten, in denen auch öffentlich ihre Gesichtspunkte über den Terrorismus äußern, während gleichläufig Terroristenausbildungslager organisieren. Es wird noch erwähnt, wie die staatliche Gewalt bei der Polizei, der Geheimdienste und der Armee durchgesetzt wird und welche Rolle die Medien in der Vorführung der Arbeiterbewegungen und der Reaktionen gegen die Globalisierung spielen. Im folgenden werden Länder erwähnt, die aus Anlass von den Terroranschlägen am 11 September 2001 Gesetze in Kraft gesetzt haben, mit denen die Menschenrechte unter dem Vorwande der Terrorismusbekämpfung eingeschränkt werden. Zum Schluss wird die Rolle, die USA in der neuen Ordnung spielen, als auch die Stellungnahme und die Handlungen der EU dargestellt.

1. Αναπληρωτής Καθηγητής Ψυχολογίας στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων.

2. Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου Αμβούργου, Καθηγήτρια Εφαρμογών στο ΤΕΙ Αθηνών.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Η τρομοκρατία συνδέεται ιστορικά με όλα σχεδόν τα ολοκληρωτικά καθεστώτα που έχουν περάσει από τον πλανήτη αλλά και από τις «φιλελεύθερες δημοκρατικές ολιγαρχίες» και χρησιμοποιήθηκε με όλα τα μέσα και πάντα για να επιβιώσουν αυτά τα καθεστώτα και να διατηρηθούν στην εξουσία. (De Romilly 2001, Γρίβας 2001, σελ 22. Καφφές 2000).

Για να οργανωθεί η τρομοκρατία τα καθεστώτα αυτά χρησιμοποιούν τις μυστικές τους υπηρεσίες, ακόμη και με μορφή ομάδων που έχουν «αντικρατικό» προσανατολισμό, ή σε αυτονομημένα τμήματα των μυστικών υπηρεσιών που παρουσιάζονται ότι ενεργούν για το καλό του λαού αλλά στην ουσία ακόμη και όταν η τρομοκρατία προέρχεται από άτομα με ανιδιοτελή κίνητρα πετυχαίνει το σκοπό της και οδηγεί σε αποτελμάτωση της κοινωνίας (Γρίβας 2001, σελ. 23 & 24, Φεραγιόλι 1985).

Η εκάστοτε εξουσία βοηθά με όλους τους τρόπους και όλα τα μέσα –υλικότεχνική υποδομή, έντυπο υλικό κλπ. – έχοντας ως σκοπό της την μείωση των ανθρωπίνων ελευθεριών και τον περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με αποτέλεσμα «Το κράτος να είναι ο αυτουργός και ο αποκλειστικά ωφελημένος από τη σύγχρονη τεχνητή τρομοκρατία... Την τρομοκρατία τη διευθύνει η εξουσία, κι όποιος θέλει την εξουσία πρέπει να αποδείξει πως ξέρει να διευθύνει την τρομοκρατία» (Sanguinetti 1980, περιέχεται στο Γρίβας 2001).

Από το δεύτερο μισό του 20^{ου} αιώνα η τρομοκρατία σχεδιάζεται, χρηματοδοτείται και κατευθύνεται από τις ΗΠΑ και λειτουργούσε κάτω από το φόβο του κομμουνιστικού κινδύνου και της ΕΣΣΔ απομακρύνοντας έτσι τους λαούς από τα πραγματικά τους προβλήματα. Όμως από τότε που οι ΗΠΑ και οι οικονομικές ολιγαρχίες έθεσαν σε εφαρμογή τις διαδικασίες της παγκοσμιοποίησης και κυρίως, μετά την πτώση του πρώην ανατολικού μπλοκ και του τείχους του Βερολίνου, άρχισαν να στρέφουν αλλού το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης όπως στον πόλεμο κατά των ναρκωτικών και την διεθνή τρομοκρατία. (Laqueur 1987, Πλατυάς 1995).

Με αυτά τα μέσα οι ΗΠΑ επιβάλλουν τη θέλησή τους και στις φτωχές χώρες αλλά και στους πολίτες αναπτυσσόμενων κοινωνιών παίρνοντας από τις πρώτες όλες τις πρώτες ύλες σε φτηνές τιμές, ενώ τους πολίτες με το φόβο της τρομοκρατίας τους αναγκάζουν σε φτηνά μεροκάματα και σε μείωση των επιδομάτων με παράλληλη αύξηση των ωρών εργασίας (Galtung 1971, 1980).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΘΟΔΗΓΟΥΜΕΝΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η τρομοκρατία όπως αναφέρθηκε και παραπάνω υπήρχε σε όλες τις εποχές. Όμως τα τελευταία χρόνια ασκείται με επιστημονικά μέσα και ειδικοί εμπειρογνώμονες την σχεδιάζουν. Δημιουργήθηκαν νομικά και θεσμικά πλαίσια για να στηρίζουν τους τρομοκράτες και να παρακολουθούν τις κινήσεις αυτών αλλά και των πολιτών επιστρατεύοντας ακόμη και τα μέσα ενημέρωσης για την παραπληροφόρηση. Επιπλέον η ζήτηση των ειδικών αλλά και των τεχνικών μέσων της τρομοκρατίας θεωρείται ανάλογη με αυτή των διαφόρων οπλικών συστημάτων (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 21).

Βέβαια όλα αυτά χρειάζονται την απαραίτητη οικονομική στήριξη και ενίσχυση γιατί οι φτωχές χώρες ή οι μικρές ομάδες, δεν μπορούν να υποστηρίξουν ένα τέτοιο οργανωμένο σύστημα με αποτέλεσμα να καταφεύγουν στον ένοπλο αγώνα, να γίνονται αντάρτες και να χαρακτηρίζονται από την επίσημη εξουσία ως «συμμορίτες» (Στο ίδιο, σελ. 22).

Σε όλο αυτό το σύστημα της βιομηχανίας της τρομοκρατίας συμμετέχουν επιστήμονες, κυβερνητικοί αξιωματούχοι, αναλυτές, και ιδιωτικές «δεξαμενές εγκεφάλων» (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ 22), καθώς ο ιδιωτικός τομέας έχει στενές σχέσεις με τις εκάστοτε κυβερνήσεις για να προωθή τα συμφέροντά του. Βέβαια ο πόλεμος πάντα ως μια βασική αιτία του έχει το κέρδος και αυτή η αιτία πιστεύεται και από τα πλήθη (Κουλουμπής 1995, σελ. 272) ενώ οι κυβερνήσεις από την πλευρά τους χρηματοδοτούν τις ιδιωτικές εταιρίες ασφάλειας και όλοι μαζί αποτελούν τις ειδικές ομάδες που ασχολούνται με την τρομοκρατία, παρουσιάζοντας πάντα την Δύση ως θύμα.

Από τους αναλυτές πολιτικών κινδύνων συγκεντρώνονται πληροφορίες για το τι συμβαίνει σε κάθε γωνιά του πλανήτη αλλά κυρίως στις περιοχές που ενδιαφέρουν τις εταιρίες και τις Ηνωμένες Πολιτείες από πολιτική άποψη, πληροφορίες οι οποίες συνήθως αφορούν σε θέματα τρομοκρατίας αλλά και πιθανοτήτων λαϊκών εξεγέρσεων.

Στη συνέχεια αυτοί συμβουλεύουν τους ενδιαφερόμενους για το τι αποφάσεις πρέπει να πάρουν στις συγκεκριμένες περιοχές, αποφάσεις που θα εξυπηρετούν καλύτερα τα συμφέροντά τους. Στην ομάδα των συμβούλων ανάλυσης πολιτικών κινδύνων περιλαμβάνονται και πρώην υπουργοί, επικεφαλής της ΣΙΑ καθώς και αρκετοί στρατιωτικοί (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 159).

Διατηρούν σχέσεις με άλλα άτομα που ασχολούνται με την τρομοκρατία σε πολλές χώρες αλλά και με τις τοπικές ελίτ με αποτέλεσμα μια μικρή ομάδα ατόμων στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλα δυτικά κράτη να ασχολείται με την τρομοκρατία οργανώνοντας συνέδρια πάνω σε αυτό το θέμα, δίνο-

ντάς του ορισμούς ανάλογα με τα συμφέροντά της και προβάλλοντας την επίσημη εκδοχή της τρομοκρατίας καλύπτοντας παράλληλα τις σχέσεις των Ηνωμένων Πολιτειών και της Δύσης με την τρομοκρατία (Στο ίδιο, σελ. 22-23).

Σύμφωνα με τους Herman / O' Sullivan οι αμερικανικές επιχειρήσεις το 1986 διέθεσαν 21 εκατομμύρια δολάρια για θέματα που αφορούσαν την ασφάλειά τους και κυρίως για να ληφθούν μέτρα από τυχόν τρομοκρατικές επιθέσεις ενώ υπολογιζόταν πως μέχρι το τέλος του 20ου αιώνα τα κέρδη σε διάφορες επιχειρήσεις από την αντιτρομοκρατία θα έφταναν τα 50 εκατομμύρια δολάρια. (Στο ίδιο, σελ. 163).

Με ένα μεγάλο μέρος από αυτά τα χρήματα χρηματοδοτούνται διάφορα συνέδρια και σεμινάρια καθώς και για διαφήμιση και πώληση αντιτρομοκρατικών προϊόντων. Για παράδειγμα το 1987 οργανώθηκε από το περιοδικό Discover που ανήκει στην εταιρία που ανήκει και το περιοδικό Time επιστημονικό συνέδριο με θέμα «Τρομοκρατία σε έναν τεχνολογικό κόσμο» όπου παραβρέθηκαν πάρα πολλοί γνωστοί πολιτικοί όπως ο Τζωρτζ Μπους, Σίμον Πέρεζ κ.α., και στο οποίο μίλησαν πάρα πολλοί ειδικοί, ενώ παράλληλα λειτουργούσε και εμπορική έκθεση για αντιτρομοκρατικά προϊόντα κατασκευασμένα από γνωστές πολυεθνικές εταιρίες (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 163-164).

Εκτός όμως από τις εταιρίες που προαναφέρθηκαν λειτουργούν και στρατόπεδα αντιτρομοκρατικής εκπαίδευσης κυρίως την τελευταία δεκαετία στα οποία γίνονται επιμορφωτικά σεμινάρια για το πώς να γίνεται ο εντοπισμός των τρομοκρατών, εκπαίδευση στην χρήση όπλων καθώς και για καταστολή εξεγέρσεων, ενώ οι περισσότεροι εκπαιδευτές σε αυτά τα σεμινάρια έχουν εκπαιδευτεί στην αντιτρομοκρατία σε βάσεις των Ειδικών Δυνάμεων του Στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 175, Bruckner 1979).

Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι ΗΠΑ επιβάλλουν ολιγαρχικά καθεστώτα τα οποία υποστηρίζονται από τις τοπικές ελίτ κυβερνούν τις μικρότερες και φτωχότερες χώρες και προσπαθούν να επεκτείνουν την επιρροή τους σε όλο τον πλανήτη, ώστε η κυριαρχία τους να μην έχει σύνορα (Frost 2001). Στην Ιστορία υπάρχουν πολλά παραδείγματα όπου οι ΗΠΑ επέβαλαν δια της βίας κυβερνήσεις και ακόμη εισέβαλαν και οι ίδιες όπου έκριναν απαραίτητο για να βοηθήσουν τους τοπικούς στρατιωτικούς κυρίως ηγέτες να ανατρέψουν δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις και δίνοντας στρατιωτικές και μη πολιτικές λύσεις (Herman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 32-33).

Ως παραδείγματα τέτοιων επεμβάσεων θα μπορούσαν να αναφερθούν εκείνη στην Ινδονησία το 1965-'66, η οποία έγινε μετά από ένα αποτυχημένο

στρατιωτικό πραξικόπημα υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ, η επέμβαση στο Βιετνάμ αλλά και χώρες όπου είχαν δημιουργηθεί αποσπάσματα θανάτου όπως η Βραζιλία, η Γουατεμάλα και η Δομινικανή Δημοκρατία, καθώς και χώρες όπου η αστυνομία είναι αναμειγμένη σε δολοφονίες και εξαφανίσεις πολιτών (Στο ίδιο, σελ. 11 & 34-36).

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΣΚΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Η αστυνομία χρησιμοποιείται ως μέσο εκφοβισμού των πολιτών και πολλές φορές δρα σαν «πραγματικοί στρατοί κατοχής σε ξένο έδαφος» (Herzman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 37) αφού επέβαλαν με κάθε τρόπο και μέσο την πολιτική της άρχουσας τάξης συμμετείχαν σε παράνομες ενέργειες και δραστηριότητες συνεισφέροντας με κάθε τρόπο στην κατάπνιξη λαϊκών εξεγέρσεων και κινήσεων και βοηθώντας στον περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με συλλήψεις πολιτών (Sack 1984, 1985).

Τις συλλήψεις ακολουθούσαν πράξεις βιαιότητας και βασανιστηρίων όπως ξυλοδαρμοί, δέσιμο των ματιών, πράξεις βιασμού κ.α. παρόμοιες ενέργειες που είχαν ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν κινήματα αποτελούμενα από αντικαθεστωτικούς, τα οποία ονομάζονταν από τις Ηνωμένες Πολιτείες τρομοκρατικές οργανώσεις οι οποίες παράλληλα έδιναν επιχειρήματα στην τοπική εξουσία να ζητά επιπλέον οικονομική βοήθεια από τις Ηνωμένες Πολιτείες (Herzman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ. 11 & 36-38).

Οι μυστικές υπηρεσίες ασφάλειας και οι ιδιωτικές επιχειρήσεις ασφάλειας όσο μεγαλώνουν τα κέρδη τους και οι φόβοι τους για εργατικές αντιδράσεις τόσο περισσότερο αυξάνουν και οι απαιτήσεις τους από την αστυνομία για να αποτρέψουν και να καταστείλουν απεργιακές κινητοποιήσεις και να απομακρύνουν τους εργαζόμενους από το να συνδικαλιζονται, φτιάχνοντας ακόμα και καταλόγους με άτομα που δραστηριοποιούνταν στη οργάνωση των εργατών καθώς και άλλων πληροφοριών τις οποίες διέρρεαν αργότερα σε σκανδαλοθηρικά έντυπα (Στο ίδιο, σελ. 156).

Πάρα πολλές φορές όταν διάφορες οργανώσεις είτε εργατικές είτε αγροτικές, εκκλησιαστικές κλπ. ξεσηκώνονταν ενάντια στα τυραννικά καθεστώτα που είχε επιβάλλει η Δύση, η αστυνομία ανέπτυξε δράση για να τα καταπνίξει ή να τα διαλύσει χαρακτηρίζοντας τις πράξεις τους ως ανατρεπτικές, πράξεις οι οποίες βλάπτουν το δημόσιο συμφέρον και ότι υποκινούνταν από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Με αυτόν τον τρόπο οι ελίτ βρήκαν μία βολική θεωρία ότι τα εργατικά κινήματα υποκινούνταν από τους Ρώσους και κατ' επέκταση είχαν ως στόχο να επιβληθούν κομμουνιστικά καθεστώτα σε όλες

τις χώρες (Τσόμσκι 2001γ). Κάθε πράξη και ενέργεια υποτίθεται ότι στόχευε στην υπερίσχυση του κομμουνισμού και οι ηγέτες των λαϊκών οργανώσεων χαρακτηρίζονταν ως κομμουνιστές. Μάλιστα στις συνεδριάσεις της 17ης Διάσκεψης Αμερικανικών Στρατών το Νοέμβριο του 1987 ακούστηκε και η άποψη πως ο παγκόσμιος κομμουνισμός επηρεάζει πολύ τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στις Ηνωμένες Πολιτείες!(Herzman E. / O' Sullivan G. 1992 σελ.38-39).

Όπως φαίνεται από τα προηγούμενα οι κυβερνήσεις παίζουν πάρα πολύ σημαντικό ρόλο στην τρομοκρατία και πολλές πολιτικές καταστάσεις διαμορφώνονται μέσω αυτής. Η προπαγάνδα από την πλευρά των κυβερνήσεων ανάγει την τρομοκρατία σε ιδεολογία και δίνοντας ένταση στη βία και σε τρομοκρατικές απειλές αποκτά μεγάλη σπουδαιότητα γιατί παραπληροφορεί το κοινό (Μπόση 2000, σελ. 177).

Οι μυστικές υπηρεσίες κρατών παίζουν επίσης μεγάλο ρόλο στη στρατολόγηση και εκπαίδευση τρομοκρατών. Η ΣΙΑ εκπαιδεύει σε οργανωμένα στρατόπεδα –το πιο γνωστό από τα οποία είναι το Καμπ Πίρι γνωστό και ως «Η Φάρμα» – κατασκοπούς. Εκεί εκπαιδεύτηκαν και αρκετοί από αυτούς που συμμετείχαν στον Αφγανικό πόλεμο καθώς και ορισμένοι που επρόκειτο να λάβουν μέρος στο σχεδιασμό και τη μελέτη επιχειρήσεων στο Αφγανιστάν στον πόλεμο κατά των Ρώσων (Cooley 2001, σελ.129).

Όλα αυτά σχεδιάζονται και εκτελούνται από κρατικές και ιδιωτικές μυστικές υπηρεσίες έχοντας ως στόχο «το κράτος να υφάνει έναν πολύπλοκο ιστό αυταπατών και εξαπάτησης, με τη συνεργασία των ιδεολογικών θεσμών οι οποίοι υπηρετούν γενικά τα συμφέροντά του» και «είναι συνηθισμένη άποψη ότι η ευθύνη των σοβαρών ακαδημαϊκών ιστορικών, όπως και των πολιτικών ηγετών είναι να εξαπατούν το κοινό για το δικό του καλό» (Τσόμσκι 2000β, σελ. 9, Steinert 1976).

Όλα τα παραπάνω έρχονται έντονα και ανησυχητικά στο προσκήνιο μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στους Δίδυμους Πύργους και το αμερικανικό Πεντάγωνο. Οι τρομοκρατικές επιθέσεις και ο πόλεμος στο Αφγανιστάν που ακολούθησε αυτές, έκαναν πολλούς να μιλήσουν για τρομοκρατία των ισχυρών και μια νέα εποχή που ξεκινά για την ανθρωπότητα καθώς και για κίνδυνο περιορισμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών με το πρόσχημα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας (Δελαστίκ 2001 σελ. 303).

Συνήθως οι Ηνωμένες Πολιτείες για να συντηρήσουν το θέμα της τρομοκρατίας ψάχνουν για βολικούς εχθρούς, και στη συνέχεια επισείοντας το φόβο αυτών των εχθρών πάνω από τα κεφάλια των απλών πολιτών προσπαθούν ανενόχλητα να περάσουν τα σχέδιά τους.

Αφού τελείωσε ο πόλεμος στο Αφγανιστάν εναντίον των Ταλιμπάν έστρεψαν την προσοχή τους και το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης σε άλλους εχθρούς όπως το Ιράν το Ιράκ και πρόσφατα στην Βόρεια Κορέα (Bockenforde 2001). Στην Βόρεια Κορέα το όλο θέμα έχει να κάνει με τον έλεγχο των εξοπλισμών όπως η αγορά 40 μαχητικών αεροσκαφών τρίτης γενιάς και εξαγωγή πυρηνικής ενέργειας και την κατασκευή πυρηνικών όπλων. Με αυτό τον τρόπο και αυτά τα μέσα οι Ηνωμένες Πολιτείες προσπαθούν πάντα να επιβάλλουν τις απόψεις τους σε τρίτες χώρες. Στην περίπτωση του Ιράκ το θέμα σύμφωνα με την εφημερίδα Ελευθεροτυπία έχει να κάνει με την πρόθεση των Ηνωμένων Πολιτειών να κρατηθεί το Ιράκ σε καραντίνα. (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 10-2-2002, σελ. 24).

Βέβαια σχεδόν πάντα ακούγονται και στο εσωτερικό των ΗΠΑ αλλά και εκ μέρους της ΕΕ φωνές διαμαρτυρίας ή τουλάχιστον διαφορετικές απόψεις για το σκοπό και τα οφέλη από τέτοιες ενέργειες. «Οι διαφωνίες για το αν πρέπει οι ΗΠΑ να δράσουν συνεχίζονται αλλά ο πρόεδρος οφείλει να γνωρίζει τι θα αντιμετωπίσει και πως μπορεί να γίνει» (Το Βήμα 10-2-2002 σελ. Α32).

Στην Λατινική Αμερική επίσης οι Ηνωμένες Πολιτείες παίζουν το χαρτί της τρομοκρατίας για να αποτρέψουν με αυτό τον τρόπο εργατικά κινήματα και αντιδράσεις εναντίον της άθλιας οικονομικής κατάστασης που βρίσκονται οι χώρες της περιοχής. Το 2001 έγιναν στην Κολομβία 165 δολοφονίες συνδικαλιστών, υπήρξαν διενέξεις για την γη στη Βραζιλία, υπήρξε μεγάλη κοινωνική αναστάτωση στην Αργεντινή. Μέχρι τώρα ο εχθρός της τρομοκρατίας είχε σχεδιασμένη και καλά καθορισμένη μορφή. «Σήμερα, αυτή η απειλή έχει γίνει απείρως πιο περίπλοκη και πιο δύσκολο να καθοριστεί» (Habel 2002). (Le Monde diplomatique αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία)

Στο πλαίσιο δράσης κατά της τρομοκρατίας εντάσσεται και ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών (ΟΑΚ), επίσημο όργανο όπου μπορεί να καταφύγει μία χώρα όταν νομίζει πως βρίσκεται σε κίνδυνο η πολιτική και κοινωνική ζωή της. Ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών ανάμεσα στα προγράμματα που έχει, περιλαμβάνεται και ένα πρόγραμμα για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας σύμφωνα με το οποίο όταν μία κυβέρνηση σύμμαχος των Ηνωμένων Πολιτειών αντιμετωπίζει προβλήματα προβλέπει την επέμβαση πολυμερούς δύναμης όταν ζητηθεί αυτό από την χώρα. Το βασικό βέβαια που επιθυμούν οι Ηνωμένες Πολιτείες σε αυτές τις περιπτώσεις είναι να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των πολυεθνικών εταιριών «Η εγκαθίδρυση μηχανισμών συλλογικής άμυνας για πολυεθνικές επιχειρήσεις, στο πλαίσιο μιας περιφερειακής στρατηγικής προσέγγισης, που είναι βασική φροντίδα της Ουάσιγκτον, προκαλεί διαρκή ενίσχυση της πανοπλίας των πολυμερών οργανισμών ασφάλειας (Habel 2002). (Στο ίδιο).

Στο πρόσφατο παγκόσμιο οικονομικό Φόρουμ που έγινε στη Νέα Υόρκη συζητήθηκαν οι διεθνείς οικονομικές εξελίξεις κάτω από το κλίμα που δημιούργησαν οι τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου. Συζητήθηκαν και τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν εναντίον των αντιπάλων της παγκοσμιοποίησης. Ο γάλλος υπουργός Εξωτερικών δήλωσε πως «δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική συμμαχία χωρίς διάλογο και κοινούς στόχους. Η πάταξη της τρομοκρατίας από μόνη της δεν αρκεί». Οι ελίτ που έχουν συμφέρον να προωθηθεί η παγκοσμιοποίηση ανησυχούν για τα κινήματα εναντίον της ενώ δεν φαίνεται να έχουν διάθεση να δουν τις πραγματικές αιτίες του προβλήματος της τρομοκρατίας και της αντίδρασης κατά της παγκοσμιοποίησης (Το Βήμα 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. Α32).

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΨΗΦΙΣΗ ΝΟΜΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ

Εκτός όμως από τις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν και πολλά άλλα κράτη που με αφορμή τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου ψήφισαν ειδικές νομοθεσίες ή ενέτειναν τα μέτρα ασφαλείας και αστυνόμευσης των πολιτών. Σύμφωνα με τη Διεθνή Ομοσπονδία Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και την οργάνωση Δημοσιογράφοι χωρίς σύνορα, 15 χώρες απάντησαν με μέτρα κατά των ατομικών ελευθεριών στις επιθέσεις τις 11ης Σεπτεμβρίου και άλλα κράτη χρησιμοποίησαν τον πόλεμο ως δικαιολογία για «ξεκαθάρισμα» λογαριασμών με μειονότητες (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 27-Ιανουαρίου 2002 σελ. 19).

Παράλληλα μέσω αυτών προσπάθησαν να περιορίσουν τις ανθρωπίνες ελευθερίες και δικαιώματα καθώς επίσης προσπάθησαν να συρρικνώσουν το κράτος δικαίου. Στον κατάλογο αυτόν σύμφωνα με το παραπάνω δημοσίευμα στην πρώτη θέση είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής οι οποίες κατηγορούνται ακόμη και για υποκλοπή συνομιλιών μεταξύ υπόπτων, για την δημιουργία ειδικών στρατοδικείων που θα δικάζουν υπόπτους για τρομοκρατικές ενέργειες τα οποία θα μπορούν να δικάζουν ακόμη και σε πλοία και με αποφάσεις που θα λαμβάνονται με ομοφωνία των ενόρκων. Αυτό έγινε μετά από απαιτήσεις της κοινής γνώμης ενώ αρχικά συμφωνήθηκε οι αποφάσεις να μπορούν να λαμβάνονται ακόμη και με τα 2/3 των ενόρκων καθώς επίσης και μετά από απαιτήσεις και διαμαρτυρίες αποφασίστηκε οι διαδικασίες να είναι ανοιχτές στο κοινό και τους δημοσιογράφους.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες ακόμη συζητείται η καθιέρωση «κάρτας αναγνώρισης». Αυτή προβλέπεται να δίνεται σε υπαλλήλους υπουργείων και άλλων υπηρεσιών και θα είναι δυνατόν μέσω αυτής να παρακολουθούνται όλες τους οι κινήσεις και δραστηριότητες.

Δεύτερη στον συγκεκριμένο κατάλογο είναι η Μεγάλη Βρετανία η οποία

αποφάσισε να μπορούν να φυλακίζονται χωρίς πρώτα να ανακρίνονται οι ύποπτοι για τρομοκρατικές ενέργειες, δόθηκε εντολή προς τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας να πάρουν θέση για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και τέθηκε υπό παρακολούθηση ακόμα και το διαδύκτιο (Στο ίδιο).

Στην Τρίτη θέση βρίσκεται ο Καναδάς όπου μόνο με υποψίες μπορούν να γίνουν συλλήψεις και παράλληλα οι δημοσιογράφοι υποχρεώνονται να αποκαλύπτουν τις πηγές τους καταργώντας έτσι τη μυστικότητα των πηγών πληροφόρησης και της άντλησης πληροφοριών.

Ακολουθούν η Γαλλία στην οποία θα μπορούν να γίνονται έρευνες σε σπίτια και αυτοκίνητα υπόπτων ενώ αυτοί θα απουσιάζουν καθώς επίσης νομιμοποιούνται οι «ανώνυμοι μάρτυρες», η εξέταση του DNA καθώς και εδώ, όπως και στην Μεγάλη Βρετανία αλλά και στην Γερμανία που ακολουθεί στην έκτη θέση επιτρέπεται η παρακολούθηση του διαδύκτιου.

Στην Γερμανία εκτός από το διαδύκτιο δημιουργήθηκε αρχείο «αποτυπωμάτων» μόνο για τους μετανάστες ενώ επιτρέπεται η ανάκληση παραμονής αδειών παραμονής σε υπόπτους μετανάστες (Στο ίδιο).

Στον κατάλογο περιλαμβάνεται και η Κίνα όπου διάφορες συμφωνίες έχουν ψηφιστεί για να καταπολεμηθεί η τρομοκρατία όμως στην πραγματικότητα θεωρείται ότι σκοπός είναι να φιμωθούν οι φωνές των διαφωνούντων και να κατασταλούν «αποσχιστικά» κινήματα στην Μογγολία και να χρησιμοποιηθούν ως φόβητρο για τους αρχηγούς πνευματικών κινήματων.

Η Ελλάδα βρίσκεται μαζί με το Βέλγιο, την Ολλανδία, τη Σουηδία, την Πορτογαλία, την Αυστρία και την Δανία στην ένατη θέση όπου αποφασίστηκε από όλες αυτές τις χώρες συνολικά ως Ευρωπαϊκή Ένωση να δοθεί ενιαίος ορισμός στην τρομοκρατία καθώς και για τις τρομοκρατικές πράξεις, αποφασίστηκε να εκδίδεται ενιαίο ένταλμα σύλληψης (Στο ίδιο).

Αν και οι «15» υπουργοί Δικαιοσύνης στο αρμόδιο συμβούλιο υπουργών συμφώνησαν να απαλειφθεί μετά από παρέμβαση της Ελλάδας από τον κατάλογο με τα «τρομοκρατικά αδικήματα» η απλή «υποστήριξη» σε κάποια τρομοκρατική ομάδα εντούτοις το συμβούλιο των υπουργών Εξωτερικών στις 27 Δεκεμβρίου 2001, αποφάσισε να θεωρείται αξιόποιο αδίκημα κάθε μορφή στήριξης προς οποιαδήποτε μορφή τρομοκρατίας. Ακόμη δημιουργήθηκε και ειδική λίστα η οποία περιλαμβάνει 13 τρομοκρατικές οργανώσεις και 29 πρόσωπα που θεωρούνται τρομοκράτες από την Ευρωπαϊκή Ένωση (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 8).

Στην συγκεκριμένη λίστα περιλαμβάνονται και τρεις ελληνικές οργανώσεις η 17N, ο ΕΛΑ και οι Επαναστατικοί Πυρήνες και από τις υπόλοιπες αναφέρουμε ενδεικτικά τον IPA (Ιρλανδικός Δημοκρατικός Στρατός), την παλαιστινιακή Τζιχάντ κ.α. (Στο ίδιο).

Οι υπόλοιπες χώρες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο με τις χώρες που με πρόσχημα την τρομοκρατία έλαβαν μέτρα για περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι η Ιταλία, η Ινδία, η Ισπανία, το Πακιστάν όπου αναφέρουμε ενδεικτικά την παρακολούθηση σπουδαστών Θεολογικών σχολών, η Ιορδανία, η Ρωσία όπου κυριαρχεί το πρόβλημα με την Τσετσενία, η Ινδονησία και τελευταία η Ζιμπάμπουε η οποία καθιέρωσε την ποινή του θανάτου σε συλληφθέντες για τρομοκρατικές ενέργειες. (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 27-Ιανουαρίου 2002 σελ. 19).

ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Τα πρόσφατα τρομοκρατικά χτυπήματα είχαν ήδη τις επιπτώσεις τους στην οικονομική πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο τελευταίος προϋπολογισμός των ΗΠΑ σχεδιάστηκε και ψηφίστηκε κάτω από την σκιά της 11ης Σεπτεμβρίου. Ο χαρακτήρας του είναι πολεμικός (Η Καθημερινή, 3-Φεβρουαρίου 2002, σελ. 14). Στον συγκεκριμένο προϋπολογισμό για πρώτη φορά τις τελευταίες δύο δεκαετίες περιλαμβάνεται η μεγαλύτερη αύξηση πολεμικών και αμυντικών δαπανών καθώς επίσης διπλασιάζονται και οι δαπάνες για την εσωτερική ασφάλεια. Ο πρόεδρος Μπους σε ομιλία του στο Κογκρέσο είπε πως η νίκη κατά της τρομοκρατίας ισοδυναμεί με νίκη κατά της οικονομικής ύφεσης (Στο ίδιο).

Η αμερικανική οικονομία που βρίσκεται σε ύφεση δέχτηκε πρόσφατα ένα από τα σημαντικότερα πλήγματα με το σκάνδαλο της εταιρίας εντρον. Πρόκειται για μια μεγάλη εταιρία ενέργειας η οποία πτώχευσε και με την οποία ο πρόεδρος Μπους είχε ιδιαίτερες σχέσεις και τώρα η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών μελετά τρόπους για διαφάνεια στις επενδύσεις καθώς τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας ασχολούνται συνεχώς με το θέμα με αποτέλεσμα να υπάρχει ανησυχία μεταξύ των επενδυτών, ο πρόεδρος Μπους προσπαθεί να στρέψει την προσοχή αλλού αναφερόμενος στο θέμα της τρομοκρατίας επισείοντας την απειλή του Ιράκ, όμως όλοι ασχολούνται με το θέμα του σκανδάλου της εντρον.

Η μάχη των εντυπώσεων τώρα πια δίνεται ανάμεσα στην τρομοκρατία και την κερδοσκοπία η οποία για τους αμερικανούς αποδεικνύεται σοβαρότερη και η απειλή από τέτοια σκάνδαλα υπερισχύει της τρομοκρατίας (Η Καθημερινή 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. 11).

Βέβαια πάντα γίνονταν και γίνονται προσπάθειες να αποπροσανατολιστεί η κοινή γνώμη και ο φόβος της εγκληματικότητας και, ιδιαίτερα, της τρομοκρατίας χρησιμοποιούνταν από τις κυβερνήσεις για να χειραγωγηθούν τα πλήθη (Τσόμσκι 1994, Sack 1997, 1990, 1985, Bregsdort 2002). Ο εχθρός της

τρομοκρατίας συνήθως παίρνει συγκεκριμένη μορφή και πρόσωπο. Μέχρι πρόσφατα ήταν ο «ερυθρός κίνδυνος» όμως μετά την 11η Σεπτεμβρίου υποκαταστάθηκε από τον Μπιν Λάντεν και τους Ταλιμπάν μιας και δεν μπορούσε μετά την πτώση του πρώην ανατολικού Μπλοκ να εφευρεθεί άλλος προσωποποιημένος εχθρός και πολύ ορατός ώστε να είναι ικανός να ενώσει ένα λαό εναντίον της τρομοκρατίας. (Η Καθημερινή 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. 11).

Ο κομμουνιστικός κίνδυνος είχε μεγάλη απήχηση κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες και ήταν ο σημαντικότερος που κατάφερε να ενώσει τους αμερικανούς όσο κανένας άλλος κίνδυνος και καμιά άλλη μορφή τρομοκρατίας (Μπόση 1999). Ο Μπιν Λάντεν παρουσιάζεται ως ο κακός τρομοκράτης που θέλει να καταστρέψει τον δυτικό πολιτισμό και να επιβάλλει τον Μουσουλμανισμό σε όλο τον κόσμο γιατί μισεί τον δυτικό τρόπο ζωής (Η Καθημερινή 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. 11).

Όμως, σύμφωνα με τον Ignacio Ramonet, όσοι υποστηρίζουν κάτι τέτοιο δεν βλέπουν ή προσποιούνται πως δεν βλέπουν την τεράστια κοινωνική αδικία, τις ανισότητες και την φτώχεια που υπάρχει στον τρίτο κόσμο. Αυτοί είναι οι λόγοι που οδηγούν εκατομμύρια ανθρώπων στην καθημερινή εξαθλίωση και τους κάνουν να θέλουν να ξεγερθούν κατά της Δύσης και του πολιτισμού της. (Le Monde Diplomatique, αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 9-12-2001 σελ.37, 42, & 44).

Τα εκατομμύρια των πεινασμένων ίσως και αυτά με τη σειρά τους να προκαλούν το φόβο στον απλό δυτικό πολίτη ο οποίος πέρα από τη συμπάθεια προς αυτά νιώθει ίσως ότι μπορεί να βρεθεί σε δύσκολη θέση από τις αντιδράσεις τους.

Σύμφωνα με τον Jean Ziegler, συγγραφέα και καθηγητή στο Πανεπιστήμιο της Γενεύης, ο αριθμός των φτωχών σε όλο τον πλανήτη είναι τεράστιος. Πρόκειται για αριθμούς τρόμου, για άτομα που λιμοκτονούν τη στιγμή που η παραγωγή σιτηρών στον πλανήτη επαρκεί να τους συντηρήσει. «Οι εκατόμβες της πείνας δεν πηγάζουν από οποιαδήποτε μοιρολατρία, αλλά από μια πραγματική γενοκτονία...όπου τα 'πολιτισμένα' κράτη αντιδρούν με τρόπο διαμετρικά αντίθετο σε αυτή τη σιωπηλή γενοκτονία (Le Monde Diplomatique, αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 16-12-2001 σελ. 37,42).

Η σύγχρονη τρομοκρατία δεν έχει σύνορα και εμπλεκόμενα άμεσα σε αυτήν κράτη, ούτε συγκεκριμένη εθνικότητα. Τα μέτρα που λαμβάνονται από τις κυβερνήσεις διαφόρων κρατών στο όνομα της άμυνας εναντίον κρατών που υποθάλπουν ή υποτίθεται ότι υποθάλπουν την τρομοκρατία – σημειώνει ο Timothy Garton Ash, Ιστορικός, ειδικός στα Ευρωπαϊκά θέματα και καθηγητής στο Saint Anthony College της Οξφόρδης και στο ίδρυμα Χούβε-

έχουν απώτερο σκοπό να παραβιάζουν την «εθνική κυριαρχία κρατών που κατηγορούνται ότι ενθαρρύνουν την τρομοκρατία. Δεν είναι η περίφημη λίστα παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τους Ταλιμπάν που οδήγησαν τις Ηνωμένες Πολιτείες στο Αφγανιστάν. Είναι η υποστήριξη των Ταλιμπάν προς τον Μπιν Λάντεν» (Το Βήμα, 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. Α55).

Επιπλέον μέχρι τώρα είχαμε πολέμους που γίνονταν μεταξύ κρατών ή τουλάχιστον μεταξύ καθορισμένων πολύ καλά μεταξύ τους εχθρών. Όμως τώρα πια τα όρια γίνονται όλο και πιο δυσδιάκριτα καθώς η τρομοκρατία δεν έχει συγκεκριμένη χώρα ούτε συγκεκριμένο τόπο προέλευσης και καταγωγής μάλιστα το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου δεν είχε ούτε «ιδεολογική βάση» (Ανδριανόπουλος 2001). Εκείνο που φαίνεται σιγά-σιγά στον ορίζοντα είναι ένα δίκτυο-κράτος με πολλές διακλαδώσεις σε έθνη, θρησκείες, πολυεθνικές εταιρίες. Και δεν πρέπει να αποκλειστεί το ενδεχόμενο στο μέλλον να υπάρξει και κράτος-επιχείρηση (Le Monde Diplomatique, αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 9-12-2001 σελ.37, 42 & 44).

Καθώς ο φόβος για τρομοκρατικά χτυπήματα θα μεγαλώνει, παράλληλα θα χρησιμοποιείται και για περιορισμό ανθρωπίνων δικαιωμάτων ενώ νέα τείχη θα αρχίζουν να υψώνονται πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων, που θα αφορούν την ελεύθερη διακίνηση αγαθών και ιδεών καθώς οι έλεγχοι θα πολλαπλασιάζονται και τα κράτη θα εφευρίσκουν νέες ιδεολογίες για τον περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αυξάνοντας παράλληλα την άμυνα στο όνομα της κοινής ασφάλειας.

Το πιο ωφελιμένο κράτος θα είναι οι ΗΠΑ καθώς αυτοπαρουσιάζονται διεθνώς ως οι μόνες ικανές να διεξάγουν τον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας, και φαίνεται να είναι οι μόνες που μπορούν ανά πάσα στιγμή να επεμβαίνουν σε κάθε γωνιά του πλανήτη «χωρίς ωστόσο να είναι ικανές να προστατευθούν από τις επιθέσεις των τρομοκρατικών δικτύων ή των αγνώστων ντεσπεράντος και να ξεπεράσουν πλήρως την αμφιταλαντευόμενη στάση τους απέναντι στη διακρατική συνεργασία όταν αυτή κινδυνεύει να περιορίσει την ελευθερία δράσης τους» (Timothy Garton Ash 2002 (Το Βήμα, 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. Α55).

ΟΡΟΛΟΓΙΑ ΦΑΡ ΟΥΕΣΤ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ

Στον πόλεμο για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας οι Ηνωμένες Πολιτείες προσπάθησαν να πάρουν με το μέρος τους και όλους τους συμμάχους τους. «Ο συσχετισμός των δυνάμεων, καθώς και η σχέση εχθρών και φίλων αποτελούσαν και αποτελούν τα εργαλεία της διεθνούς ιστορικής εξέλιξης» (Λοβέρδος 2001).

Ο ανταποκριτής της Γουόλ Στριτ Τζέριναλ στις Βρυξέλλες ο Φρέντερικ Κέμπ, προσπαθεί με όρους παρμένους από τις αμερικανικές ταινίες γουέστερν να δώσει το στίγμα της αμερικανικής πολιτικής πάνω στο θέμα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας παρασυρόμενος από τον πρόεδρο Μπους που δήλωσε για τον Μπιν Λάντεν «I want him dead or alive», δηλαδή τον θέλω νεκρό ή ζωντανό, καθώς και για τους υπόλοιπους τρομοκράτες ότι θα τους “smoke out”, ένας όρος που χρησιμοποιούνταν από τους καουμπόυδες για να δηλώσουν ότι με μέσα όπως ο καπνός θα έβγαζαν έξω από τις τρύπες και τις κρυψώνες τους αλεπούδες, φίδια και άλλα ζώα που κυνηγούσαν (Δελαστίκ 2001, σελ. 309).

Ο Φρέντερικ Κέμπ γράφει: «Η Αμερική δρα ως παγκόσμιος σερίφης, καρφιτσώνοντας αστέρια βοηθών στο στήθος εκείνων που επιλέγει για να τη βοηθήσουν να πετύχει ειδικούς στόχους».

Και ο αρθρογράφος συνεχίζει ασχολούμενος με έναν νέο όρο που δεν προέρχεται από τη γλώσσα των γουέστερν, τον όρο «posse» που τον χρησιμοποίησε και αυτόν ο πρόεδρος Μπους και σημαίνει «σώμα ανδρών από το οποίο απαιτείται, όταν κληθεί, να βοηθήσει το σερίφη στην τήρηση της τάξης, κυνηγώντας εγκληματίες» (Κέμπ, στο: Δελαστίκ 2001 σελ. 309-310).

Ένα μέτρο που συζητείται πάρα πολύ τον τελευταίο καιρό στις ΗΠΑ είναι να επιτραπεί με νόμο στη ΣΙΑ να σχεδιάζει ή και να δολοφονεί η ίδια ξένους πολίτες ακόμα και ηγέτες. Σύμφωνα με δημοσίευμα της Χέραλντ Τρίμπιουν, αμερικανικής εφημερίδας που εκδίδεται στο Παρίσι θα πρέπει να «επιτραπεί η εξουσιοδότηση εκ νέου των πολιτικών δολοφονιών ως επιλογής της πολιτικής των ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένης της προμελετημένης στόχευσης εχθρικών ατόμων με πλήγματα πυραύλων» (περιέχεται στο: Δελαστίκ 2001 σελ. 309-310).

Πέρα από τις πολιτικές δολοφονίες συζητείται και η επαναφορά των βασανιστηρίων ως μέσου πίεσης κρατουμένων υπόπτων με το αιτιολογικό ότι με τις πληροφορίες που θα συγκεντρώνονται θα μπορεί να καταπολεμηθεί η τρομοκρατία και έτσι θα σώζονται πολλές άλλες ζωές αθώων ανθρώπων. Τα βασανιστήρια είναι κάτι που φαίνεται πολύ παράξενο για τον 21ο αιώνα όμως η αμερικανική κυβέρνηση σκέφτεται σοβαρά την θεσμοθέτησή τους και χρησιμοποιεί και γνώμες ειδικών έτσι ώστε να πείσει την κοινή γνώμη.

Λίγες μόνο μέρες μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου πολλές εφημερίδες με πρωτοσέλιδους τίτλους και άρθρα αρχίζουν να ανησυχούν για το ενδεχόμενο τα τρομοκρατικά χτυπήματα να αποτελέσουν αφορμή για περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με το πρόσχημα της πάταξης της τρομοκρατίας. Η Γουόλ Στριτ Τζέριναλ έχει τίτλους όπως «Οι πολιτικές ελευθερίες μπορεί να πέσουν θύμα των επιθέσεων» ενώ η Γκάρντιαν «Εν

ονόματι της ελευθερίας. Οι ελευθερίες εύκολα καταστρέφονται, δύσκολα κερδίζονται» (Περιέχεται στο: Δελαστίκ, 2001, σελ. 309-310).

Οι υπεύθυνοι τρομοκρατικών ενεργειών παρουσιάζονται ως οι κακοί που θέλουν με τις ταραχές που προκαλούν να ζημιώσουν την δημοκρατική και ήρεμη ζωή των πολιτών και η ανεύθυνη συμπεριφορά τους θα πρέπει να περιοριστεί. Για να επιτευχθεί αυτό πρέπει να υπάρξουν νόμοι που θα μπορούν να επιτρέπουν τη σύλληψη του οποιουδήποτε υπόπτου και την παραπομπή του σε δίκη ή τη φυλάκισή του ως τρομοκράτη (Scheerer 2002).

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Όμως έτσι προωθείται ένα κλίμα πραγματικά εχθρικό απέναντι στα ανθρώπινα δικαιώματα όπου τα αστυνομικά και στρατιωτικά μέτρα παρουσιάζονται ως τα μόνα που θα μπορούν να προστατέψουν τους πολίτες επιχειρείται δε να δημιουργηθεί σε όσους είτε δεν συμφωνούν με τα μέτρα είτε μπορεί για κάποιους λόγους να συμπαθούν λίγο ή πολύ τους τρομοκράτες η αίσθηση ότι είναι υπέρ της τρομοκρατίας και άρα κατά της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του δυτικού τρόπου ζωής. (Δελαστίκ 2001 σελ. 322 – 323, Hassan 2002).

Η ισορροπία μεταξύ ελευθερίας και ασφάλειας από δω και πέρα είναι προφανές ότι θα είναι πολύ λεπτή και θα πρέπει να υπάρξουν σαφείς ορισμοί της μιας και της άλλης καθώς μπορεί να κυριαρχεί στις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις ο φόβος, η καχυποψία, κάθε ύποπτος θα μπορεί να θεωρηθεί τρομοκράτης και αυτό ίσως καταπατήσει τις ελευθερίες πολλών ανθρώπων είναι όμως αμφίβολο αν μπορεί να συμβάλλει σημαντικά και δραστικά στη σύλληψη των πραγματικών τρομοκρατών.

Από την πλευρά της Ευρωπαϊκής ένωσης λήφθηκε απόφαση να καταργηθεί το πολιτικό άσυλο και θα μπορούν πλέον οι πολίτες να παραδίνονται στις χώρες καταγωγής τους για να δικαστούν. Τα συντάγματα των χωρών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ξεχωριστά απαγορεύουν κάτι τέτοιο, και από την ιστορία ξέρουμε ότι στο παρελθόν πολλοί άνθρωποι ζώντας εξόριστοι σε άλλες χώρες κατάφεραν να παρουσιάσουν επιτεύγματα σε πολλούς τομείς. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε πως πολλοί έλληνες πολιτικοί και μετέπειτα πρωθυπουργοί, βρέθηκαν εξόριστοι σε ευρωπαϊκές χώρες ενώ αν ίσχυε το «ευρωπαϊκό ένταλμα» θα είχαν εκδοθεί για να δικαστούν.

Η έκδοση των υπόπτων είναι υποχρεωτικό να πραγματοποιείται σε 60-90 ημέρες και αφορά 32 αδικήματα που θεωρούνται σοβαρά και περιλαμβάνονται στον ειδικό κατάλογο με αδικήματα που συντάξε η Ευρωπαϊκή Ένωση. Ο κρατούμενος μπορεί να μην εκδοθεί μόνο αν δικαστεί από το κράτος του οποίου είναι υπήκοος. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι η Ελλάδα θεώρησε ότι

δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με το σύνταγμα της όσον αφορά την έκδοση ελληνικών πολιτών αλλά η Αυστρία κατάφερε να ψηφιστεί μία διάταξη με την οποία θα μπορεί μέχρι το 2008 να μην εκδίδει τους πολίτες της (Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 8).

Ακόμη αποφασίστηκε διάφορες πολιτικές και εργατικές οργανώσεις να εντάσσονται σε λίστες και πιθανόν να χαρακτηρίζονται ως τρομοκρατικές (Δελαστίκ 2001). Η τρομοκρατία σχετίζεται με την πολιτική και είναι φυσικό ανάλογα με τις περιστάσεις μια οργάνωση ή ένα κίνημα να χαρακτηρίζεται τρομοκρατικό ή πολιτικό ή οτιδήποτε άλλο. Από τα χαρακτηριστικότερα παραδείγματα είναι αυτό του Γιάσερ Αραφάτ που παλιότερα εθεωρείτο τρομοκράτης, αργότερα έγινε αρχηγός του Παλαιστινιακού κράτους και τώρα θεωρείται ξανά τρομοκράτης και σήμερα οι δυτικές κυβερνήσεις τον αναγνωρίζουν ως αρχηγό του παλαιστινιακού κράτους συνομιλώντας μαζί του ισότιμα όμως τέθηκε ξανά υπό αμφισβήτηση στη διάρκεια των πρόσφατων γεγονότων στην Μέση Ανατολή. Ακόμη οι ηγέτες του Ιρλανδικού Δημοκρατικού Στρατού ενώ παλιότερα χαρακτηρίζονταν τρομοκράτες σήμερα θεωρείται από την βρετανική πλευρά σημαντική η συμβολή τους για την επίλυση του βορειοϊρλανδικού προβλήματος. Η Δυτική Γερμανία χαρακτήριζε πολλές ελληνικές κοινότητες μεταναστών ως τρομοκρατικές επειδή μέλη τους ήταν οπαδοί του ΚΚΕ ή του ΠΑΣΟΚ και οι μυστικές υπηρεσίες της, τις παρακολουθούσαν (Δελαστίκ 2001).

Ορισμένα από αυτά τα μέτρα λαμβάνονται βέβαια κάτω από την πίεση των γεγονότων χωρίς ουσιαστική συζήτηση και χωρίς συμμετοχή των άμεσα ενδιαφερόμενων που είναι οι λαϊκές τάξεις και οι απλοί πολίτες (Τσόμσκι 1994). Οι διάφορες διαμαρτυρίες από την πλευρά των λαών όπως αυτές στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας ή στην Γένοβα κατά τη διάρκεια της διάσκεψης του G8 με τα επεισόδια που ακολούθησαν και τα μέτρα καταστολής γι' αυτά οδηγούν στο να υποψιαζόμαστε πως όλα αυτά γίνονται για να περιοριστούν οι αντιδράσεις κατά της παγκοσμιοποίησης και παράλληλα με την βίαιη καταστολή να αποτραπούν από ανάλογες ενέργειες στο μέλλον όλοι οι καταπιεσμένοι και άμεσα θιγόμενοι από αυτήν.

Τα γεγονότα του Πενταγώνου και του World Trade Center ίσως τελικά αποτελούν την «χρυσή ευκαιρία» (Δελαστίκ 2001) για όλους αυτούς που θέλουν να αντιμετωπίσουν το κίνημα εναντίον της παγκοσμιοποίησης.

Και όπως φαίνεται από τα μέχρι τώρα γεγονότα και τις επεμβάσεις σε μικρότερες χώρες, την υποστήριξη ωμών καθεστώτων σ' αυτές καθώς και τα μέτρα καταστολής εναντίον των αδυνάτων που χρησιμοποιούν οι ισχυροί, η τρομοκρατία είναι ένα μέσο που πάντα αποδίδει και συνεπικουρούμενη από την προπαγάνδα, η τρομοκρατία καταλήγει να είναι «μέσο στα χέρια των

ισχυρών» γιατί οι ισχυροί μπορούν να ελέγχουν τους μηχανισμούς της εξουσίας και να καταφέρνουν να πανικοβάλλουν τα πλήθη, κατορθώνοντας παράλληλα ο τρόμος τους να μη μοιάζει με τρόμο (Τσόμσκι 2001, *Le Monde Diplomatique*, αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 16-12-2001, σελ.37 -38).

Επιπλέον, προσθέτει ο Ignacio Ramonet, μετά τα τρομοκρατικά χτυπήματα εξακολουθεί να συντηρείται ο φόβος για νέες παρόμοιου τύπου επιθέσεις και με το φόβο εδώ και πάρα πολλά χρόνια φαίνεται ότι προωθείται η βία και η επιβολή των ισχυρών. Μην ξεχνάμε ότι ο τρόμος νέας πυρηνικής απειλής συντηρείται σε αμείωτο βαθμό μετά την ρήψη ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι και η ανθρωπότητα μετά από αυτές τις ενέργειες ζει με το φόβο νέου πυρηνικού ολέθρου. (*Le Monde Diplomatique*, αναδημοσίευση στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 9-12-2001 σελ.37, 42 & 44).

Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούν είναι να κάνουν το λαό να ξεχνά σύντομα κάθε ενοχλητικό γεγονός γι' αυτούς μέσω της προπαγάνδας και αυτό πετυχαίνεται ακόμα και με διάφορα δόγματα και διακηρύξεις που συνήθως εκφράζονται από γνωστούς διαμορφωτές γνώμης

Οι ηγέτες και οι κυβερνήσεις όλου του κόσμου ονομάζουν τρομοκράτες όποιον θεωρούν ότι είναι εχθρός τους και παρόμοια χαρακτηρίζουν όποια πράξη θεωρούν ότι βλάπτει τα συμφέροντά τους γιατί θεωρούν ότι οι λαοί που βρίσκονται στα όρια της φτώχειας και προσπαθούν να βρουν το δίκιο τους στρέφονται αποκλειστικά και μόνο εναντίον όλων αυτών που θεωρούν ότι τους καταδυναστεύουν (Zimbardo 2001).

Όμως αν αναλογιστούμε ιστορικά παραδείγματα όπως της Ιρλανδίας, της Σερβίας τον 19ο αιώνα για την απελευθέρωση από τους Τούρκους καθώς και το πώς απέσεισε το Βιετνάμ την γαλλική αποικιοκρατία θα καταλάβουμε ότι η τρομοκρατία είναι το μόνο όπλο που διέθεταν αυτοί οι λαοί (*Los Angeles Times*, αναδημοσίευση στα ΝΕΑ 11-1-2002 σελ. 12, Κονδύλης 1992).

Φοβούμενες οι ηγέτιδες δυνάμεις του κόσμου ανάλογα φαινόμενα και στις μέρες μας εκτός από τα μέτρα που πήρε η κάθε μια στο εσωτερικό της και τον πόλεμο που κήρυξαν οι ΗΠΑ στο Αφγανιστάν εναντίον των Ταλιμπάν εντείνουν τα μέτρα αστυνόμευσης χρησιμοποιώντας τις στρατιωτικές τους δυνάμεις. Η Γαλλία ενίσχυσε το στόλο των αεροσκαφών της στο Τζιμπουτί με σκοπό να ενταθούν οι περιπολίες στη Σομαλία και στο Ομάν. Στις αρχές του χρόνου έγινε έλεγχος από αμερικανικά πολεμικά πλοία στο πλοίο «Ράσα» στη Μεσόγειο επειδή «έδειξε ύποπτη συμπεριφορά και παρακολουθούταν επί πολλές εβδομάδες» (Ελευθεροτυπία 12-1-2002, σελ. 19). Επιπλέον ενισχύθηκαν και οι αμερικανικές δυνάμεις στις Φιλιππίνες με σκοπό την καλύτερη εκπαίδευση των ενόπλων δυνάμεων της χώρας για να καταστείλουν

τον αγώνα κατά των μουσουλμάνων ανταρτών που δρουν στο έδαφός της.

Στη Μέση Ανατολή εν τω μεταξύ συνεχίζονται οι συγκρούσεις και οι εχθροπραξίες μεταξύ παλαιστινίων και ισραηλινών. Η κυβέρνηση του Ισραήλ ανταπαντά με όσο το δυνατό σκληρότερο και πιο βάνανσο τρόπο στις επιθέσεις αυτοκτονίας των παλαιστινίων ενώ η διεθνής κοινότητα κάνει απλές συστάσεις για ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση στις δύο πλευρές χωρίς να προσπαθεί να κάνει κάτι το ουσιαστικό. Και όχι μόνο αυτό αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες κάθε φορά που το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ επρόκειτο να πάρει απόφαση καταδικαστική για το Ισραήλ προέβαλαν βέτο.

Και ενώ αυτά συμβαίνουν οι άνθρωποι στη Μέση Ανατολή ζουν κάτω από το φόβο του θανάτου καθημερινά, ενώ δεν μπορούν να απολαύσουν ακόμη και τα στοιχειώδη γι' αυτούς δημοκρατικά δικαιώματα. (Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 17). Τα ανθρώπινα δικαιώματα που θα έπρεπε να τα θεωρούμε ως κάτι «πολύτιμο» και «βασικό» κεκτημένο μας (Βενιζέλος 2001, σελ. 32).

ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Στον Ευρωπαϊκό χώρο μετά το πρόσφατο δολοφονικό χτύπημα στην Ιταλία από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες εναντίον του καθηγητή Μπιιάτζι όλοι μιλούν για μια δεύτερη γενιά τρομοκρατών. Κοινό στοιχείο ανάμεσα στις «παλαιές» και τις «νέες» Ερυθρές Ταξιαρχίες είναι η ενασχόλησή τους με ζητήματα που αφορούν τη εργατική τάξη και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Όμως παρ' όλα αυτά η διαφορά τους είναι πως δεν υπάρχει ιδεολογικό υπόβαθρο και απήχηση στην κοινωνία της Ιταλίας όπως στις δεκαετίες '70 και '80 για τους νέους τρομοκράτες και έτσι πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν ότι δεν θα γίνουν εύκολα αποδεκτοί από το λαό (Το Βήμα 24-3-2002 σελ. Α27. Για την τρομοκρατία στην Ιταλία βλ. επίσης Βιδάλη 1994).

Η επανεμφάνιση των Ερυθρών Ταξιαρχιών στην γειτονική Ιταλία προκάλεσε ανησυχίες και στην Ελλάδα η οποία έχει ανάλογη εμπειρία από την δράση τρομοκρατικών οργανώσεων και κυρίως της 17 Νοέμβρη. Σύμφωνα με δημοσίευμα της εφημερίδας *Η Καθημερινή*, ανάμεσα στην 17 Νοέμβρη και τις Ερυθρές Ταξιαρχίες υπάρχουν πάρα πολλές ομοιότητες. Κοινό σημείο αποτελούν οι αναφορές στις προκηρύξεις των δύο οργανώσεων για τις οικονομικές ελίτ των δύο κρατών και τις διασυνδέσεις τους με την κρατική εξουσία, καθώς και οι αναφορές τους στον αντιαμερικανισμό και τον αντιιμπεριαλισμό. Επίσης και η πολιτική στρατηγική των δύο οργανώσεων έχει κοινά σημεία αφού οργάνωναν θεαματικές δολοφονικές ενέργειες που ως θύματα είχαν άτομα μη αγαπητά από το λαό. Ακόμη οι δύο οργανώσεις με τις δολοφο-

νίες Μόρο – Μπακογιάννη επέλεξαν ως θύματά τους δύο πρόσωπα που κοινό χαρακτηριστικό τους ήταν ότι προσπάθησαν να βάλουν τα ΚΚ της χώρας τους στην εξουσία. Και φυσικά «το σενάριο για ενδεχόμενες υπόγειες διαπλοκές ανάμεσα στη δεύτερη γενιά της ελληνικής και της ιταλικής τρομοκρατίας δεν είναι παρά μια υπόθεση εργασίας, αλλά οι ενδείξεις κάτι παραπάνω από ορατές για να μπορούν να αγνοηθούν...» (Η Καθημερινή 24-3-2002 σελ. 4).

Η 17N δρα στην Ελλάδα εδώ και 25 χρόνια χωρίς μέχρι σήμερα να έχει γίνει καμία σύλληψη κάποιου μέλους της. Οι διωκτικές αρχές έχουν κατηγορηθεί για ανικανότητα και κατά καιρούς έχουν εκδοθεί ταξιδιωτικές οδηγίες από τις ΗΠΑ ότι η Ελλάδα δεν είναι χώρα ασφαλής και εν όψει των Ολυμπιακών αγώνων του 2004 που θα διεξαχθούν στην Ελλάδα το θέμα της τρομοκρατίας έρχεται ξανά στο προσκήνιο παρ' ότι η κυβέρνηση προχώρησε στην ψήφιση του «τρομονόμου» και την υιοθέτηση του «ευρωτρομονόμου» ως μέλος της ΕΕ. Συνεργάζεται επίσης στενά σε θέματα ασφάλειας με τους Βρετανούς και τους Αμερικανούς ειδικούς. Υπάρχει απ' ότι αναφέρεται στον ημερήσιο τύπο ενδιαφέρον από αμερικανικής πλευράς η «ασφάλεια» των Ολυμπιακών αγώνων να δοθεί σε αμερικανικές εταιρίες. (Ελευθεροτυπία, 13-3-2002, Σελ. 6).

Πέρα από την αναβίωση της τρομοκρατίας, οι αντιδράσεις κατά της παγκοσμιοποίησης ανησυχούν τους ισχυρούς (Χαραλάμπης 1998). Μάλιστα η διαδήλωση στην Γένοβα και στην Βαρκελώνη ήταν τόσο μεγάλη σε όγκο ώστε ο δυτικός τύπος δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή του. Φαίνεται ότι πολλοί ήταν εκείνοι που δεν υπολόγισαν τη δήλωση του ισπανού Πρωθυπουργού Χοσέ Μαρία Αθνάρ που όποιος θα διαδήλωνε θα χαρακτηριζόταν ως «συνδοιπόρος των τρομοκρατών». Και φυσικά οι Ευρωπαίοι ηγέτες μετά την διαδήλωση κατάλαβαν πως δεν είναι και τόσο εύκολο να καταστείλουν τις αντιδράσεις με τους διάφορους «τρομονόμους» και ότι μόνο με κατασταλτικά μέτρα δεν μπορεί να υπάξει καταστολή των αντιδράσεων. Σχετικά με το θέμα ο Ιταλός φιλόσοφος Πάολο Φλόρες ντ' Αρκάις γράφει σε άρθρο του στην ισπανική εφημερίδα Ελ Παΐς ότι γεννήθηκε ένα αυθεντικό κίνημα αντίστασης των πολιτών, η αντιπολίτευση του «κάντο εσύ ο ίδιος» κάνοντας έτσι την πολιτική «οικιακή» απασχόληση και αντικαθιστώντας την πολιτική «ως επάγγελμα» κάτι που υποχρεώνει ακόμα και τα κόμματα της αντιπολίτευσης να «βγουν στους δρόμους» μετά από μεγάλο διάστημα αδράνειας (Η Καθημερινή 24-3-2002 σελ 20).

Οι δηλώσεις του ισπανού Πρωθυπουργού και οι προσπάθειά του να χαρακτηριστεί ως «τρομοκράτης» όποιος διαδηλώσει ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και συμμετέχει σε ανάλογα κινήματα διαμαρτυρίας εναρμονίζονται πλήρως με τη γενικότερη διάθεση που υπάρχει από πλευράς ισχυρών να χα-

ρακτηρίζεται ακόμα «και ως Πέμπτη Φάλαγγα» (Δελαστίκ 2001) των τρομοκρατών και των δολοφόνων όσοι αγωνίζονται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους και μάλιστα η Ιντερνάσιοναλ Χέραλντ Τρίμπιουν έγραφε πως «είναι εγκληματίας όποιος συμμετέχει τώρα σε διαδηλώσεις κατά της παγκοσμιοποίησης (Στο ίδιο)..

Και φυσικά όλα αυτά γίνονται και λέγονται για να τρομοκρατηθούν οι απλοί πολίτες και να μην διαδηλώνουν και φυσικά ο φόβος στη συγκεκριμένη περίπτωση χρησιμοποιείται από τις ΗΠΑ ως μέσο για τον περιορισμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, «για να εξαλείψει την τρομοκρατία, η Ουάσινγκτον τρομοκρατεί δικαίους και αδικούς, και αγωνίζεται να τους εξαλείψει από πρόσωπου Γης και να μολύνει το περιβάλλον Ασίας, Αφρικής (και Ευρώπης, βέβαια) στον βωμό της δικής της παγκόσμιας κυριαρχίας» (Το Βήμα 24-3-2002 σελ. Α58).

Φυσικά είναι αμφίβολο πόσο θα βλάψουν τους τρομοκράτες αυτά τα μέτρα. Το πιθανότερο είναι να θιγούν οι πολίτες με τις συνεχείς παρακολουθήσεις και απειλές καθώς «οι τρομοκράτες δεν έχουν καμιά ανάγκη δημοκρατικών ελευθεριών για να βάλουν βόμβες ή να κάνουν αεροπειρατείες» (Δελαστίκ 2001).

Και η εφημερίδα Γκάρντιαν στις 23 Οκτωβρίου 2001 γράφει πως «το μεγαλύτερο μέρος του νέου νομικού καθεστώτος είναι ένας τρόπος να σφίξει το σκοινί γύρω από το λαιμό "ύποπτων τρομοκρατών"». Όμως ποιος και με ποια κριτήρια θα κρίνει το ποιος είναι ο τρομοκράτης και ποιος όχι; Και το δημοσίευμα συνεχίζει πως χρειάζεται να θεσπιστεί ο θεσμός των «ανεξάρτητων δικαστών» καθώς φαίνεται πως επικρατεί η άποψη ότι «έχουν καταργηθεί οι κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης, όταν πρόκειται περί τρομοκρατών» (Δελαστίκ 2001).

Όλες οι παραπάνω προσπάθειες ως στόχο έχουν – με τη βοήθεια των ΜΜΕ (Γαλάνης / Τριανταφυλλίδου, 2002) – να δημιουργήσουν στους πολίτες αίσθημα απομόνωσης και ηττοπάθειας με απώτερο σκοπό να αποκομίσουν οι ισχυροί και οι μεγάλες εταιρίες όσο το δυνατό περισσότερα οικονομικά οφέλη. Αυτός είναι και ο λόγος που το κίνημα της παγκοσμιοποίησης αντιμετωπίζεται με αυτόν τον τρόπο προσπαθώντας να θεωρηθεί τρομοκράτης όποιος αντιστέκεται σε αυτήν και γίνονται προσπάθειες με το πρόσχημα της πάταξης της τρομοκρατίας να περιοριστούν οι ατομικές ελευθερίες και τα δικαιώματα των εργαζομένων και των πολιτών και οι νεοφιλελεύθερες κοινωνίες να ευθυγραμμισθούν με τις επιδιώξεις και τους στόχους των ισχυρών και ιδιαίτερα της μόνης υπερδύναμης, των ΗΠΑ οι οποίες δεν λαμβάνουν υπόψη τους και τα επιμέρους συμφέροντα των εταιριών τους. Οδεύουμε προς αναβίωση του Μεσαίωνα και των Αυτοκρατοριών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ανδριανόπουλος, Α., (2001), *Η παγκοσμιοποίηση και οι εχθροί της*, Αθήνα, Εκδόσεις Libro.
- Βενιζέλος Ε. (2002), *Για έναν πολιτισμό των πολιτισμών*, Αθήνα, Εκδόσεις Καστανιώτη.
- Brückner, P. (1979), *Über die Gewalt. Sechs Aufsätze zur Rolle der Gewalt in der Entstehung und Zerstörung sozialer Systeme*. Berlin: Wagenbach.
- Bockenforde, S. (2001). *Militärische Gewalt als Mittel kunfliger amerikanischer Aussenpolitik*, in: *Internationale Politik und Gessellschaft*, 4/2001, S. 398-411.
- Bergsdort, H. (2002), *Gegner oder Partner? Schill als Problem des Volksparteien*, in: *Die Neue Gesellschaft. Franfurter Hefte*, 3,2002, S. 160-164.
- Βιδάλη Σ. (1994), *Η τρομοκρατία στην Ιταλία κατά τη δεκαετία του '70: Εγκληματολογική και σωφρονιστική προσέγγιση, Διδακτορική Διατριβή, Νομική Σχολή Πανεπιστημίου Θράκης*.
- Γαλάνης, Γ./ Τριανταφυλλίδου, Σ. (2002), *Η Νέα Μορφή Τρομοκρατίας στις Δυτικές Δημοκρατικές Κοινωνίες*, στο: *Εκπαιδευτική, οικογενειακή και πολιτική Ψυχοπαθολογία*, τόμος Δ, *Διαστάσεις παθογένειας στο κοινωνικό πλαίσιο*, επιμέλεια: Πολεμικός, Ν., Καΐλα, Μ., Καλαβάσης, Φ., Εκδόσεις Ατραπός, Αθήνα.
- Γαλάνης Γ./ Τριανταφυλλίδου, Σ. (2002), *Τρομοκρατία: Μέσο στα χέρια των Ισχυρών*, στο *Εκπαιδευτική, οικογενειακή και πολιτική Ψυχοπαθολογία*, τόμος Δ, *Διαστάσεις παθογένειας στο κοινωνικό πλαίσιο*, επιμέλεια: Πολεμικός, Ν., Καΐλα, Μ., Καλαβάσης Φ., Εκδόσεις Ατραπός, Αθήνα.
- Γρίβας, Κ.,(2001), *Τρομοκρατία*, Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση,
- Chomsky, N.(1994), *Η χειραγώγηση των μαζών*, Αθήνα, Εκδόσεις Scripta, μετάφραση Θεολ. Βουλγαρίδης.
- Chomsky, N.(2000α), *Νέα τάξη μυστικά και ψέματα*, Αθήνα, Εκδόσεις Λιβάνη, μετάφραση Αριάδνη Αλαβάνου.
- Chomsky, N.(2000β), *Η κουλτούρα της τρομοκρατίας*, Αθήνα Εκδόσεις Λιβάνη, μετάφραση Ελένη Αστερίου.
- Chomsky, N. (2001α), *11/9*, Αθήνα, Εκδόσεις Άγρα, , μετάφραση Σάββας Μιχαήλ.

- Chomsky, N.(2001β). *Μια νέα γενιά χαράζει τα όρια*, Αθήνα, Εκδόσεις Scripta, μετάφραση Νεκτάριος Καλαϊτζής.
- Chomsky, N.(2001γ), *Ο νόμος της δύναμης στην παγκόσμια τάξη*, Αθήνα, Εκδόσεις Λιβάνη, μετάφραση Δάφνη Βουβαλη.
- Chomsky, N. (2001), *Le Monde Diplomatique*, αναδημοσίευση στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* 16-12-2001 σελ.37 -38
- Chomsky, N. (2000), *Der Neue Militarische Humanismus. Lektionen aus Kosovo*, Edition 8, Zurich 2000, 304 S.
- Chomsky, N. (2001), *War Against people. Menschenrechte und Schurkenstaaten*, Europa-Verlag, Hamburg / Wien 2001
- Chomsky, N. (2001), *The Attack. Chomsky zum 11 September 2001*, Erscheit Januar / Februar 2002 im Europa-Verlag
- Cooley, J. K., (2001), *Τρομοκρατία Ανιέροι Πόλεμοι*, Αθήνα, Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα, μετάφραση Κωνσταντίνος Κολιόπουλος.
- De Romilly, J., (2001), *Η Αρχαία Ελλάδα εναντίον της βίας*, Αθήνα, Εκδόσεις Το Άστυ.
- Δελαστικ, Γ., (2001), *Αποκάλυψη τώρα ο δρόμος προς τη Μονοκρατορία*, Αθήνα, Εκδόσεις Λιβάνη.
- Galtung J., (1971) „Gewalt, Frieden und Friedensforschung“. Στο: *Kritische Friedensforschung*. Sengaas, D. (επ. εκδ.), Frankfurt, σελ. 55-104.
- Galtung J., (1980) „Eine strukturelle Theorie des Imperialismus“. Στο: *Imperialismus und strukturelle Gewalt*. Sengaas, D. (επ. εκδ.), Suhrkamp, 5^η έκδ, σελ. 29-104.
- Garton Ash, T. (2002) *Το Βήμα*, 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. Α55
- Habel, J. (2002). *Le Monde diplomatique* αναδημοσίευση στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. 32, 33
- Herman, E. / O' Sullivan, G. (1992), *Η βιομηχανία της "τρομοκρατίας"*, Αθήνα Εκδόσεις Το Ποντίκι, μετάφραση Γιώργος Αγγελόπουλος.
- Φεραγιολι, Λ.(1985), *Βιά και πολιτική*, Αθήνα, Εκδόσεις Στοχαστής,
- Frost, E. (2001), Terror und Krieg: "Es geht nicht um grenzlose Gerechtigkeit, es geht um grenzenlose Rache". Ein Gespräch mit Eva Frost, in: *Psychologie Heute*, 12/2001, S. 18-20.
- Hassan, S. (2002), Terror: "Die letzte Schlacht von Armageddon herbeiführen". Für den Sektenforsner Steven Hassan sind. Selbstmordattentäter Opfer mentaler Programmierung, in: *Psychologie Heute*, 2/2002, S. 67-68
- Καφφές, Γ. (2000), *Τι είναι πόλεμος*, Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση.
- Κονδύλης Π., (1992), *Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο*, Αθήνα, Εκδόσεις Θεμέλιο.

- Κονδύλης Π., (1997), *Θεωρία του πολέμου*, Αθήνα, Εκδόσεις Θεμέλιο.
- Κουλουμπής, Θ. (1995), *Διεθνείς σχέσεις*, Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση.
- Keil, G. (2002), Chatami und Habermas oder: Der Kampf des Islam auf Anerkennung, in: Die Neue Gesellschaft. Frankfurter Hefte, 3,2002, S. 169-172.
- Λοβέρδου, Α. (2001), *Η νέα τρομοκρατία*, Αθήνα, Εκδόσεις Ινδίκτος
- Laqueur W., (1977) *Terrorismus*. Aus dem Englischen übersetzt von Rudolf Wichmann. Kronberg: Ts. Athenäum Verlag.
- Laqueur W., (1987), *The Age of Terrorism*, Boston, Little Brown & Company.
- Μπόση Μ., (1996), *Ελλάδα και τρομοκρατία. Εθνικές και Διεθνείς Διαστάσεις*, Αθήνα- Κομοτηνή, Εκδόσεις Α.Ν. Σάκκουλα.
- Μπόση, Μ. (1999), *Ζητήματα Ασφάλειας στη Νέα Τάξη Πραγμάτων*, Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση.
- Μπόση, Μ., (2000), *περί του ορισμού της τρομοκρατίας*, Αθήνα, Εκδόσεις Π. Τραυλός
- Plack, A. (2002): Die Psyche der Selbstmordattentate, in : *Psychologie Heute*, 2/2002, S. 60-61.
- Πλατυάς Γ.Θ., (1995), *Το Νέο διεθνές σύστημα. Ρεαλιστική προσέγγιση διεθνών σχέσεων*, Αθήνα, Εκδόσεις Παπαζήση.
- Χαραλάμπης Δ., (1998), *Δημοκρατία και παγκοσμιοποίηση*, Επιστημονική βιβλιοθήκη, Αθήνα, Ίδρυμα Σάκη Καράγιωργα.
- Ramonet, I. (2002) *Le Monde Diplomatique*, αναδημοσίευση στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* 9-12-2001 σελ.37, 42 & 44
- Sack F. (1985), Zur Soziologie des Terrorismus, in: B. Lutz (Hrsg): *Soziologie und gesellschaftliche Entwicklung. Verhandlungen des 22. Deutschen Soziologentages in Dortmund 1984*, Frankfurt a. M., S. 334-349.
- Sack, F. (1990), Terrorismous, in : U. Flick u.a (Hrsg.), *Handbuch Qualitative Sozialforschung*. München, S. 378-381.
- Sack F., (1993) Politische Delikte, politische Kriminalität in: *Kleines Kriminologisches Wörterbuch*. Günther K. / Kerner H.-J., Fritz S., Hartmunt S. (Hrsg.), Heildelberg, C. F. Müller Juristischer Verlag 3, völligneubearbeitete und erweiterte Auflage 1993. S. 382-392 (2 Auflage 1985, S: 324-334).
- Sack F., (1984) Staat, Gesellschaft und politische Gewalt: Zur "Pathologie" politischer Konflikte, in : *Analysen zum Terrorismus*, Bd. 4, 2, Opladen.
- Sack, F. (1997), Terrorismus und Medien eine Wechselwirkung, in: Hebberecht, Patrick und Fritz Sack, (Hrsg.), *La prevention de la delinquance en Europe. Nouvelles strategies*, Ed. L' Harmattan, Paris 1997 (Nr, 22), S. 153-206.

- Scheerer S. (2002), Nachteil und Nutzen kritischer Kriminologie in Zeiten des Terrorismus, in: *Kriminologisches Journal*, 1,2002, S. 35-40.
- Steinert H., (1976) Über die Fabrikation einer terroristischen Wirklichkeit und ihre Folgen. Anlage eines exemplarischen Falls von Kriminalberichterstattung. Περιέχεται στο περιοδικό: "*Kriminalsoziologische Bibliografie*", έτος 4ο, τεύχος 11-13, σελ. 97-123.
- Ziegler, J. (2002), *Le Monde Diplomatique*, αναδημοσίευση στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* 16-12-2001 σελ. 37,42
- Zimbardo, Ph. (2001), Terror und Krieg: _Warum gescha es?“. Ein Gespräch mit Philip Zimbardo, in : *Psychologie Heute*, 12/2001, S. 20-22.
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 10-2-2002 σελ. 24, άρθρο του Νικόλα Ζηργάνου
Το Βήμα 10-2-2002 σελ. Α32
Το Βήμα 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. Α32
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 27-Ιανουαρίου 2002 σελ. 19
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 8
Η Καθημερινή, 3-Φεβρουαρίου 2002, σελ. 14
Η Καθημερινή 3 Φεβρουαρίου 2002 σελ. 11
Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 8, άρθρο του Χρήστου Ζέρβα
Los Angeles Times, αναδημοσίευση στα *NEA* 11-1-2002 σελ. 12, άρθρο του William Pfaff
Ελευθεροτυπία 12-1-2002, σελ. 19
Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 13-1-2002 σελ. 17 άρθρο του Τάσου Παππά
Το Βήμα 24-3-2002 σελ. Α27
Η Καθημερινή 24-3-2002 σελ. 4
Ελευθεροτυπία, 13-3-2002, σελ 6
Η Καθημερινή 24-3-2002 σελ 20
Το Βήμα 24-3-2002 σελ. Α58, Στήλη θέσεις του Μάριου Πλωρίτη